

Bồ Giang Tuyệt Diệu

Căn Nhà Trên Đường An Địa

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vy.

MUC LUC

[Căn Nhà Trên Đường An Địa](#)

Bồ Giang Tuyệt Diệu

Căn Nhà Trên Đường An Địa

Âm Ly là một thị xã nhỏ, khuất nẻo mà một du khách bình thường sẽ không bao giờ để ý đến. Vài năm trước đây còn có con lộ chánh chạy ngang qua, nhưng bây giờ một xa lộ bốn "lanes" đã được xây thêm cho xe chạy với vận tốc nhanh hơn. Con lộ cũ trở nên hoang vắng, hầu như không còn xe nào lui tới con đường nhỏ có tấm bảng phai nhạt vì sương gió đề tên "Lối rẽ vào thị xã Âm Ly". Ông bạn Huỳnh Hắc mà tôi quen biết vì cùng là hội viên của một câu lạc bộ, đã giới thiệu với tôi về cái địa danh này. Ông ta sau khi chộp được một "cú áp phe" lớn tại thị trường chứng khoán Wall Street mấy năm trước, trở thành giàu có, dư giả tiền bạc nên đã quyết định về hưu non, sống một cuộc đời nhàn tản. Lúc đó tôi còn là một nhà văn vô danh nghèo kiết xác so với ông bạn họ Huỳnh, nhưng không hiểu vì lý do đặc biệt nào đó ông ta tỏ vẻ rất ưa thích và muốn kết thân với tôi. Chúng tôi thường gặp nhau trong các buổi ăn chiều, đôi lúc ngồi nhâm nhi uống rượu đánh cờ và tán dóc với nhau. Một hôm trong câu chuyện tôi nói về ý định muốn đi nghỉ hè mà không biết đi đâu, ông Huỳnh nêu ý kiến bảo tôi nên đến thị xã Âm Ly thử xem sao. Ông nói một cách lơ đãng, như không để ý đến điều mình nói cho lắm:

-- Âm Ly thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt cả, tẻ nữa là đằng khác. Nếu ông muốn đi nghỉ hè ở xa thì chỗ này không thích hợp mấy vì nó chỉ cách đây trên 40 dặm nhưng thật yên tĩnh và thanh bình. Tìm chỗ trọ không khó. Nếu ông không để ý phiền hà thì có thể nhập bọn với tôi trong khi chờ đợi đi tìm chỗ trọ. Tôi có một căn nhà nhỏ ở đó. Hơi chật một tí, nhưng cũng có phòng dành riêng cho khách. Ông và tôi có thể ở tạm trong thời gian chờ ông tìm được chỗ vừa ý.

Hai tuần sau, tôi lái xe theo con đường cũ hoang sơ, quẹo vào nơi có tấm bảng đề chữ "Lối rẽ vào thị xã Âm Ly", đi thêm vài dặm nữa thì đến một tỉnh lỵ nhỏ kiểu như một tỉnh miền Tân Anh Cát Lợi, xinh xắn và mơ màng như cô gái còn trong cơn ngái ngủ. Thị xã này đã may mắn tránh khỏi cái nạn bị đám người "nghỉ hè hằng niên" thường rất ồn ào đến quấy nhiễu.

Cái "căn nhà nhỏ chật chội" của ông Huỳnh thật ra là một căn nhà kiểu Georgian tuyệt đẹp, có công vào xây bằng cột kiểu Doric.

Khoảng một giờ sau tôi đã tắm rửa sạch sẽ, ra ngồi với chủ nhân ở sân sau ngó xuống vườn kiểu Anh-Cát-Lợi có rào che kín chung quanh.

Tôi ngồi xuống, yên vị trong cái ghế bành êm ái, nhâm nhi ly rượu mạnh pha soda. Chỉ một lúc sau cái cảm giác êm đềm dễ chịu từ từ lan ra khắp cơ thể, xâm chiếm từng tế bào trong da thịt, tôi cảm thấy muốn buông xuôi mọi ý chí năng động, thả mình hưởng thụ cái nhàn hạ này. Tôi thấy không còn cần phải đi đâu xa nữa, không cần phải kiếm chỗ trọ nào khác và không còn có ý định vùi đầu vào viết như đã định trước nữa.

Ông Huỳnh như đoán biết cái tâm ý của tôi, bèn nói:

-- Tôi nghĩ rằng, nếu ông chịu được chật chội thì không cần phải đi đâu nữa. Cứ ở đây. Tôi có một bà giúp việc mỗi ngày đến lo cơm nước buổi sáng và buổi trưa, còn buổi chiều thì chúng ta dùng bữa tại quán Hắc Sư. Quán này tuy là nhà hàng duy nhất ở Âm Ly nhưng làm đồ ăn khá lắm.

Tôi thật cảm động trước tấm thành tình của ông, vì dù nằm mơ đi nữa tôi cũng không dám nghĩ đến việc ông có thể chấp nhận một việc nhiều phiền hà như vậy. Nhưng một lần nữa như biết được ý nghĩ của tôi, ông nói một cách quả quyết làm tôi yên tâm:

-- Không có gì phiền hà đâu. Trái lại chính ông là người sẽ giúp tôi đấy chứ. Bây giờ tôi chẳng có gì phải lo nghĩ cả, lúc nào cũng dư thì giờ, thành ra cuộc sống đôi lúc cũng không có gì thú vị lắm. Ông ở đây thì tuyệt, chúng ta có thể ngồi đánh với nhau vài ván cờ thật hứng thú mà không phải lo canh đồng hồ!

Rót thêm rượu vào ly cho tôi, ông tiếp:

-- Lẽ dĩ nhiên lúc nào ông muốn ngồi vào bàn viết thì xin cứ tùy nghi. Tôi là người rất tôn trọng nghề văn.

Thế là xong. Tôi hiểu ông sẽ tổn thương tự ái nếu tôi bàn thêm về vấn đề tiền bạc trả cho việc ăn ở này. Tôi nghĩ ra một cách là khi đến ăn tại quán Hắc Sư tôi sẽ dành trả tiền để bù vào đó.

Mùa hè qua thật êm đềm. Thường ngày tôi ngồi viết vài giờ đồng hồ vào buổi sáng sớm và dạo quanh tỉnh vào buổi chiều. Tối giờ, về tắm rửa, ngồi uống một vài ly rượu khai vị, tán gẫu với ông Huỳnh trước khi đi ăn chiều tại quán Hắc Sư.

Sau bữa ăn trưa, tôi thường lang thang đi dạo dọc theo những đường phố nhỏ đầy tàng cây bóng mát của thị xã Âm Ly. Ở đây, cái cảnh sắc an bình, cái không khí trong lành, cái cảm giác bèn vững toát

ra từ những ngôi nhà cổ lâu đời làm tôi thấy như đang sống đắm mình trong một thế giới mộng ảo nào khác.

Việc viết lách của tôi cũng tiến triển đúng theo chương trình đã ấn định. Da thịt tôi trở nên hồng hào, và tôi thường thắng nhiều hơn trước trong những bàn cờ đánh với ông Huỳnh. May mắn cho tôi, ông ta là người có tinh thần thể thao, tuy thua nhưng không bao giờ nổi tánh xấu. Sự tiến bộ trong các nước cờ tướng của tôi được ông coi như một thách thức mới đầy thú vị, và tôi nhận thấy cả hai chúng tôi đều đạt kỹ thuật cao hơn xưa. Đến bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn còn cảm thấy cái thích thú khi nhớ tới những ván cờ sôi nổi kỳ phùng địch thủ này.

Một buổi trưa trời gắt nắng, đang lang thang đi dưới hàng cây rợp bóng mát, tôi bỗng chú ý đến một tấm bảng ghi: Đường An Địa. Cái tên đường là lạ kêu gọi lòng hiếu kỳ của tôi#. Tôi queo vào. Con đường này hoàn toàn không giống các đường khác tại Âm Ly. Dọc theo hai bên đường toàn là những ngôi nhà cổ thật yên tĩnh, chung quanh có vườn cây rợp mát với hai hàng cây cổ thụ cành lá xum xê. Con đường vắng lặng, không một bóng người qua lại. Đi gần đến cuối đường, mới thấy đó là một con đường cụt, muốn về, tôi phải quay trở ngược lại. Tôi đi tới cuối đường, băng ngang qua lề bên kia để đi trở về. Đó là lần đầu tiên tôi để ý đến ngôi nhà ở cuối đường. Bề ngoài trông cũng bình thường, chỉ là một ngôi nhà gạch hai tầng, nhưng điều khác là chung quanh nhà mọc lan tràn những loài thảo mộc đủ loại lớn nhỏ, hình dáng ngoại lai xa lạ, không thấy có dấu hiệu được một bàn tay nào chăm sóc cả.

Tôi đặc biệt chú ý đến một loại cây leo trường xuân có cành giây lớn bao phủ gần như toàn diện mặt tiền ngôi nhà, lấp cả cửa sổ. Tất cả như bị phủ kín, chỉ thấy được cửa ra vào. Tôi biết nhiều giống cây leo nhưng chưa bao giờ bao giờ lại thấy có cây leo to như vậy. Lá cây xanh tốt, phản chiếu ánh nắng mặt trời rơi xuống xuyên qua kẽ lá, ánh lên màu tím tím.

Ngay lúc đứng ngắm nghía cái cây leo bất thường này, tôi chợt thấy khuôn mặt một người đàn ông đầu tóc bạc trắng, từ bên trong khung cửa sổ ở trên lầu đang đưa mắt nhìn ra ngoài. Khung cửa sổ cũng bị dây leo che khuất, trong tích tắc khi tôi nhìn lại, thì khuôn mặt ấy đã biến đâu mất không để một dấu vết nào cả. Tôi bỏ về và đi ngược trở lại ngược theo đường An Địa ra trung tâm Âm Ly.

Buổi chiều vào giờ uống rượu khai vị, tôi nhắc đến chuyện trên thì được ông Huỳnh cho biết:

-- Đó là căn nhà của ông Phạm Minh, một nhà thảo mộc học có tiếng. Ông ta thường đi du hành khắp thế giới mang về các loại cây hiếm. Ông ta có một khu vườn cho khách thăm viếng, nhưng mấy năm gần đây ông bị bệnh và bây giờ như ở ẩn vậy. Ít người gặp ông ta. Ông đóng cửa ở trong nhà để kệ cây cối mọc tùm lum. Tiếc thật.

Ông Huỳnh ngừng nói, nhấp một ngụm martini, một lúc sau như để đắn đo rồi mới tiếp:

-- Ông ấy có họ xa với tôi, cho tôi giữ chìa khóa để vào nhà đó nữa. Nhưng tôi không hề nghĩ đến việc dùng nó. Tôi thích được để yên nên tôi cũng trọng sự riêng tư của người khác.

-- Ông nói đúng, tôi bàn góp, nhưng ông có nghĩ rằng ông ấy đã bỏ bê nhà cửa một cách quá đáng không? Căn nhà này chả mấy chốc sẽ biến mất trong đám rừng cây leo.

Ông Huỳnh nhún vai:

-- Tôi chủ trương là ai cũng có cái quyền điên khùng theo ý riêng của mình, miễn là đừng đụng đến quyền của người khác. Nếu me-sử Minh muốn sống trong cái rừng của ông ta thì đó là quyền của ông ta.

Tôi biết ý, không đề cập đến vấn đề này nữa, nhưng cứ một hoặc hai ngày tôi lại thấy mình đi lơ vơ về hướng đường An Địa, tôi cũng nghĩ rằng có lẽ cái ông Phạm Minh già đáng thương kia đang nguyên rủa sự phá quấy của tôi, như ruồi thấy mật bu lại, làm phiền rộn ông. Nhưng căn nhà kỳ bí đầy cây phủ kia có hấp lực lôi cuốn tôi như nam châm hút sắt vậy.

Mùa hè nóng bức năm ấy không làm cho cây leo giảm cường độ mọc mạnh thêm. Loại cây leo trường xuân thường kỳ nắng, nhưng vì căn nhà luôn được bóng mát của hai hàng cây du to lớn trồng hai bên đường, nên cây leo này không phải chịu nắng rọi trực tiếp. Các lá cây năm nhánh ngày càng rậm ra, che kín cửa sổ, nên sau lần đầu, tôi chỉ thấy cái bóng đầu bạc trắng một hai lần nữa mà thôi. Tôi rất thích thú theo dõi cây cối thảo mộc tăng trưởng, tôi càng kỳ thú hơn khi thấy một người tự cho phép để mặc cho cây cỏ mọc tự do che khuất nơi mình ở.

Mùa hè đã trôi qua, Ông Huỳnh càng trở nên khó tính hơn, tôi thấy hình như có cái gì làm bận tâm ông. Một đôi lúc tôi bắt gặp ông bản gât và tài nghệ chơi cờ của ông xuống dốc thấy rõ. Cuối cùng một hôm ngồi uống rượu mùi với tôi, ông lại đề cập đến vấn đề:

-- Phiền nhiều quá sức, ông biết không, tôi hơi lo cho ông Minh này. Mấy người giao hàng chưa gặp ông ấy cả tuần nay rồi. Thơ từ chất cả đống bên ngoài.

Rồi quay sang phía tôi ông hỏi:

-- Ông có dịp đi ngang đường An Địa lúc gần đây không?

Tôi biết rõ là ông cũng biết tôi thường đi xuống phía đó, nên trả lời:

-- Cứ vài ngày là tôi thả bộ ngang. Cửa sổ bị cây leo phủ kín mít, và tôi không thấy bên trong có động tĩnh gì.

Tôi nhấp một hơi rượu rồi tiếp:

-- Lẽ dĩ nhiên là không ai có thể thấy gì trong đó được. Cửa sổ với đám giây leo mọc một cách tham lam che phủ kín mít như vậy thì dù cho bên trong có tiệc tùng đông đảo cả trăm người đi nữa thì bên ngoài cũng chẳng có ai biết đâu.

-- Chử ông dùng lạ nhi.

-- Chử nào?

-- Chử tham lam ấy mà.

Ông ngừng ở đó, một lúc sau với tay lấy thêm rượu rót vào ly cho tôi rồi nói:

-- Tôi nghĩ tôi phải làm một cái gì đây.

Tôi gật đầu đồng ý:

-- Tôi cũng nghĩ thế, tôi biết cái ý tưởng xâm phạm đời tư người khác ông không ưa tí nào, nhưng nếu chỉ đến coi ông lão có làm sao không thì có gì là tai hại đâu.

Ông Huỳnh ngả người sau ra miệng âm ừ:

Vậy thì ngày mai Ông và tôi đến đó, tôi sẽ gọi cửa, nếu không ai trả lời thì tôi sẽ dùng đến cái chìa khóa mà tôi có đây.

Ngày hôm sau, trời vẫn nóng nực như cũ. Sau bữa ăn trưa nhẹ, chúng tôi kéo nhau đến nhà ông Phạm Minh trên đường An Địa.

Mới một ngày qua đi mà tôi có cảm tưởng những lá màu xanh tím to lớn đã mọc dài thêm ra. Chúng bò tràn lan khắp nơi. Leo theo máng xối, bò lên nóc. Các rễ nhỏ bám chặt vào ống máng, dính vào vách tường gạch, chui vào khung cửa sổ. Cả căn nhà như được gói trong cái bọc dây leo dày cộm. Ông Huỳnh nhấn chuông nhưng không ai trả lời. Sau khi đợi mười phút, ông rút chiếc chìa khóa ra, miệng lầm bầm:

-- Ông biết đấy, tôi không ưa làm như thế này chút nào.

Chiếc cửa kêu lên rảng rắc khi bị đẩy vào. Rễ cây leo đã luồn qua khe cửa bít chặt ngay cả các khe nhỏ giữa khung cửa và cánh cửa.

Lối vào xông lên một mùi ẩm mốc rêu phong. Ông Huỳnh gọi lớn: "Minh ơi!". rồi lại tiếp tục gọi sau mỗi lần chờ trả lời, nhưng vẫn im lìm. Ông Huỳnh đưa tay đóng cánh cửa chính lại, bỏ chìa khóa vào túi quần ông bảo:

-- Có lẽ mình phải lên lầu thôi.

Tôi theo sau ông Huỳnh đi lên cầu thang. Một mùi hôi nồng nặc xông lên. Đến tầng trên, ông Huỳnh ngó quanh quất, có vẻ như người lạc đường:

-- Mấy năm rồi chưa đặt chân đến đây. Quên mất cái phòng mà ông Minh ở rồi.

Sau cùng ông chọn căn phòng cuối phía bên phải, nằm ngó ra đường. Ông ta gõ cửa, nhưng vẫn không có ai trả lời. Ông đập cửa đùng đùng kêu lớn tiếng: "Minh! Huỳnh Hắc đây". Im lặng.

Ông vịn nắm cửa, cửa khóa: "Phải phá cửa ra, chứ tôi không có chìa khóa các phòng này!". Sau một phút ngần ngại, ông lùi ra sau lấy trớn, dùng cái vai khổng lồ húc vào cánh cửa. Cánh cửa mở bung ra sau tiếng gõ và kim khí gãy bẻ. Chúng tôi bước vào trong căn phòng nửa sáng nửa tối, không ai thốt lên được lời nào.

Trong đám màu xanh lục, mờ mờ tranh tối tranh sáng là hình thù một người lọt thỏn trong cái ghế bành cách cửa sổ khoảng một thước tây. Cái hình thù này bị lá cây leo năm cánh khổng lồ bao trùm lấy chỉ thấy lờ mờ cái hình người. Khoảng một phút hay hơn nữa, tôi như bị mọc rễ đứng cứng đờ tại chỗ vì khiếp đảm, cái hình thù đó cũng không nhúc nhích. Rồi tôi thấy nó cử động. Nó đứng lên với

một tiếng rít nhỏ thoát ra từ miệng nó.

Các lá cây leo màu tím xanh giống như màu da thịt lập tức hướng về phía chúng tôi như bị nam châm hút. Rồi cái hình thù ấy rơi trở lại ghế ngồi, nhưng cái tiếng rít lạnh lạnh, không giống tiếng người kia vẫn phát ra không ngừng. Các lá cây leo tiếp tục lao xao. Có thể do đầu óc tôi tưởng tượng, nhưng tôi có cái cảm giác thật rõ rệt là nhánh cây leo rời khỏi ghế, bò xuống dưới sàn, và bắt đầu trườn về phía chúng tôi.

Ông Huỳnh chột hính, lấy tay xô tôi về phía cửa và hét lên:

-- Đi ra nhanh lên! Chạy ra cửa mau!

Tôi đâm bổ ra cầu thang, ông Huỳnh chạy sát theo sau. Kỳ lạ là ngay trong tình cảnh này, tôi chột thấy đây không phải là con người ông Huỳnh tôi thường biết, hay nghĩ rằng mình đã biết. Khi ra tới ngoài rồi, tôi quay lại bảo ông:

-- Trời đất ơi, ông Huỳnh ! Ông sắp làm cái quái gì thế?

-- Rồi ông sẽ thấy.

Tôi đi theo ông vòng ra sau nhà, chạt vật với đám lá cây rậm rạp. Ông Huỳnh vừa đi vừa chửi thề, khua tay chân vạch đám lá cây mở đường đi tới một căn nhà nhỏ chứa đồ gì đó . Căn nhà nhỏ bé này cũng bị cây phủ kín chung quanh trông như một hang động. Ông Huỳnh mở cửa lách vào trong. Tôi đứng chờ, ngạt thở trong đám cây cỏ dày đặc. Một lát sau ông Huỳnh trở ra trong tay cầm cái rìu nặng, tuy lưỡi đã rỉ sét nhưng cái cán trông còn chắc lẫm. Chúng tôi vạch đám lá cây trở ra phía trước . Tôi có cảm tưởng như cái đám cây leo xum xê ấy phủ trùm lên chúng tôi. Đến khi trở lại trước cửa nhà, tôi mới hiểu ý của ông Huỳnh. Ông len vào trong, xục xạo tìm cho ra cái thân chính của cây leo. Tôi biết là vô lý nhưng có cảm tưởng cái cây leo như biết được ý đồ của ông Huỳnh. Những lá cây leo to bản như những cái quạt phất vào mặt ông ta. Tôi nhìn thấy rõ ràng một hoặc hai nhánh giãy vươn ra cuốn chặt vào vai áo ông Huỳnh. Lập tức ông vung rìu lê chém mạnh vào thân cây. Tôi thấy ông giật bắn người lên, bước lùi ra sau,ông ngó chừng chừng vào cái thân cây bị chém sâu quá nửa.Chùi mồ hôi đọng trên mắt, tôi nhìn chăm chú hơn vào thân cây. Một giòng chất lỏng đỏ thẫm như máu ứa ra từ thân cây leo Ông Huỳnh tiếp tục vung rìu lên chém tới tấp không ngừng tay.

Ở Âm Ly, ông Huỳnh là người quen biết nhiều nên đã dàn xếp tránh hết báo chí phỏng vấn, nhà chức trách , điều tra phiền nhiễu. Chỉ có một mẫu tin ngắn thông báo về cái chết của ông Phạm Minh vì bệnh tim. Đám ma cũng rất đơn giản, chỉ có ít thân nhân tham dự, và nắp quan tài được đóng kín. Ông Huỳnh là người thừa kế gia tài, ông đã thuê người chặt hết cây cỏ quanh nhà cho sạch tận gốc. Mãi về sau, khi gặp lại tôi tại hội quán, ông Huỳnh mới trở lại đề tài:

-- Ông biết không, mẫu các loại trường xuân khổng lồ đó đã được gửi tới các phòng thí nghiệm thảo mộc học khắp nơi trong nước, nhưng không chỗ nào biết rõ xuất xứ! Có lẽ Phạm Minh đã lấy được

nó từ chỗ rừng sâu nước độc nào đó không ai biết. Trông nó giống loại trường xuân bình thường *Hedera canariensis*, nhưng lại có những cái khác biệt rừng rợn mà chúng ta đã được chứng kiến. Nhánh rễ giây leo chui qua các khe cửa sổ phòng ông Minh. Tôi chỉ đoán vì không biết rõ thứ tự những gì đã xảy ra. Có lẽ ông ta bị lên cơn đau tim bất thành linh, ngồi sụm ngay vào chiếc ghế bành gần đó, rồi ngồi luôn không đứng dậy được nữa. Cây trường xuân khi len vào trong nhà đã bò về phía ông Minh ngồi và những nhánh giây leo đã bám vào người ông, các rễ giây leo nhỏ như sợi tóc bắt đầu len vào da thịt ông. Lúc đó ông vẫn còn sống, chắc là phải đau đớn lắm.

Ông Huỳnh ngừng nói rót rượu vào ly, nhắm nháp một tý rồi nói tiếp:

-- Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng sự đau đớn này cũng không kéo dài lâu. Ngay cả những cái chính mắt mình nhìn thấy cũng có thể bị sai lầm đi nữa. Lúc chúng ta bước vào thì ông Phạm Minh đã chết rồi. Tôi lên tiếng phản đối:

-- Nhưng tôi thấy rõ ràng là ông ta đứng dậy từ chiếc ghế bành mà.

Ông Huỳnh nhíu mày lại về mặt không đồng ý:

-- Vâng, tôi có thấy. Nhưng... đúng đấy... ông phải hiểu đó là một loại cộng sinh. Nói khác đi, trên phương diện y học thì Phạm Minh đã chết khi chúng ta đến nơi. Các rễ cây trường xuân đã bò vào tọt trong não bộ ông ta, kích thích các giây thần kinh, làm giây thần kinh như sống lại. Nói khác đi, ông ta như một xác chết biết đi, bị điều khiển từ bên ngoài.

Tôi lắc đầu chưa chịu thua:

-- Khó tin những điều ông đang giải thích. Thế còn tiếng kêu rít lên đó ... thì sao?

Ông Huỳnh gật đầu chấp nhận sự kiện tôi nêu ra:

-- Tôi biết. Nhưng ngay cả điều này cũng có thể giải thích được. Cuộc giao nghiệm tử thi cho thấy các nhánh rễ nhỏ như sợi tóc đã ăn vào tọt óc ông ta và có thể kích thích trung tâm phát âm ở đó, mặc dù ông ta đã chết rồi.

-- Thế còn cái chất lỏng đỏ như máu ứa ra từ rễ cây?

Ông Huỳnh nhăn mặt :

-- Biết thế nào ông cũng nêu câu hỏi đó. Chúng tôi đã nhờ phòng thí nghiệm phân tích. Vâng, đó là máu, có một phần máu người trong đó.

Tôi biết không thể tiếp tục bàn cãi thêm được nữa. Ông Huỳnh, theo tôi nhận xét, đã kết thúc đề tài này sau câu giải thích vừa rồi.

Tới bây giờ, mỗi lần đến nhà một người quen nào có giây trường xuân leo trên bờ tường, tôi tức khắc thúc chủ nhân phải nhổ bỏ đi. Có lẽ tôi vẫn còn bị ám ảnh về chuyện này quá nhiều. Một số người quen biết đã coi tôi là một người có đầu óc bỡn cợt bất bình thường.

Truyện này được chuyển ngữ từ truyện *The House on Stillcroft Street* của Joseph Payne Brennan

trong tập truyện Mad Scientists - An Anthology of Fantasy and Horror do Stuart David Schiff chọn lựa. Joseph P. Brennan là một tác giả mới nhưng rất xuất sắc trong lãnh vực viết truyện kỳ bí. Truyện của ông thật đơn giản nhưng cũng thật lạnh xương sống. Không giống với cách cấu kết của các truyện cùng thời, truyện này viết về những loài thảo mộc, trong đó cỏ cây trò chuyện với người chứ không phải người nói với cây cỏ.

BGTĐ Sep 94

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003